

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: C. s. r. o.**, sídlem x, právně zastoupen JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – Střed, o **žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 17. 12. 2012, č. j. 6322/12-1200-204485, a ze dne 17. 12. 2012, č. j. 6324/12-1200-204485,**

t a k t o :

- I. Žaloby se z a m í t a j í.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dvěma samostatnými žalobami ze dne 27. 1. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“). Rozhodnutím finančního ředitelství vydaným pod č. j. 6322/12-1200-204485 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Hořovicích (dále jen „finanční úřad“) ze dne 6. 4. 2012, č. j. 29272/12/027972202766, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 13.230 Kč za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 2.646 Kč. Rozhodnutím finančního ředitelství vydaným pod č. j. 6324/12-1200-204485 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr finančního úřadu ze dne 6. 4. 2012, č. j. 29304/12/027972202766, kterým byla žalobci doměřena daň

z příjmů právnických osob ve výši 310.000 Kč za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 62.000 Kč.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 21. 2. 2013, č. j. 46 Af 11/2013 – 19, řízení o obou žalobách (původně evidovaných pod sp. zn. 46 Af 11/2013 a 46 Af 12/2013) spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 46 Af 11/2013.

Žalobce namítal, že jej žalovaný neseznámil s důkazy prováděnými v odvolacím řízení. Popsal, že jej žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyzval nejprve k doložení vnitropodnikové směrnice o účtování zásob, a dále k doložení dokumentace ke způsobu počítačového zpracování účetnictví pro zdaňovací období 2008 a 2009. Žalobce na obě výzvy reagoval, přičemž v odpovědi na první výzvu uvedl, že se mu požadovanou směrnicí nepodařilo dohledat, nicméně za již uplynulá období nelze vytvořit směrnicí novou a dodatečné předělávání směrnice dle výsledků daňového řízení by bylo pokusem o podvod. V odpovědi na druhou výzvu žalobce uvedl, že veškeré požadované písemnosti byly předloženy již v rámci místního šetření konaného v průběhu daňové kontroly a mohou být opětovně předloženy v odvolacím řízení, a proto žádal správce daně o sdělení termínu místního šetření. Žalovaný však žádné místní šetření nenařídil a hned přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, aniž by žalobci umožnil vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a provedeným důkazům a navrhnout předložení dalších důkazních prostředků, čímž porušil ustanovení § 115 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „daňový řád“). Žalovaný navíc v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že žalobce nemůže důkazní prostředky dohledat, což je však v rozporu s odpovědí žalobce na druhou z obdržených výzev. Žalovaný tak nepřihlédl ke všem důkazům, na které žalobce v odvolacím řízení poukázal.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s předloženým vyjádřením daňového poradce, společnosti Daňový ateliér s. r. o. Dle žalobce má toto vyjádření relevanci znaleckého posudku, neboť soudní znalci pro oblast daní nejsou ustanovováni a stát tak za jediného znalce považuje právě daňového poradce. Z dikce § 95 odst. 1 písm. b) daňového řádu žalobce dovodil, že správce daně provádí důkaz znaleckým posudkem jen tehdy, když jej nepředloží daňový subjekt sám, přičemž v tomto případě žalobce znalecký posudek sám předložil. Tím, že žalovaný neuznal předložené vyjádření za důkazní prostředek mající hodnotu znaleckého posudku, porušil ustanovení § 92 odst. 7 a § 93 odst. 1 daňového řádu.

Žalovaný navíc žalobce neoprávněně podrobil dvojí sankci. V průběhu daňové kontroly mu totiž žalovaný nejprve uložil pokutu za domnělé zjištění chybného oceňování zásob. Poté i přes skutečnosti plynoucí z vyjádření žalobce a z důkazu znaleckým posudkem dospěl žalovaný k chybnému závěru o inventarizačních přebytcích a sankcionoval žalobce znovu. Žalobce znovu připomněl, že jím předložené důkazy existenci inventarizačních přebytků jednoznačně vyvracejí, a chtěl-li žalovaný tuto skutečnost rozporovat, měl přistoupit k provedení místního šetření.

Žalobce dále uvedl, že v odvolání proti dodatečným platebním výměrům namítal, že ve výzvě finančního úřadu k prokázání všech pořizovacích cen a zásob scházela informace, že ze zaslaných faktur a dokladů správce daně vyvodí nový výpočet inventarizace za předmětné zdaňovací období, přičemž žalobce měl za to, že tento způsob dokazování je možný jen tehdy, posoudí-li správce daně veškeré faktury od počátku skladové evidence daňového subjektu, neboť jen tak lze zjistit skutečné pořizovací ceny veškerých skladovaných zásob, včetně záměny zboží. Žalovaný ale ve vztahu k této odvolací námitce uvedl, že v době vyhotovování výzvy nemohl předpokládat rozdíl mezi cenami v inventárním soupisu a na faktuře, což

žalobce považuje za nepravdivé, neboť v té době již bylo ukončeno správní řízení o pokutě podle zákona o účetnictví. Ke druhé části odvolací námitky, tj. k možnosti použitého způsobu dokazování, se žalovaný nevyjádřil vůbec a nijak se ani nezmiňuje o záměně zboží, čímž v rozporu s ustanovením § 114 odst. 2 daňového řádu nepřezkoumal žalobcovo odvolání v plném rozsahu.

S odkazem na výše uvedené považuje žalobce napadená rozhodnutí za nezákonná a nicotná.

Na podanou žalobu reagoval žalovaný svým vyjádřením ze dne 25. 3. 2013. Argumentoval, že veškeré dokazování v odvolacím řízení probíhalo na základě výzev adresovaných žalobci a ten na ně též reagoval. Veškeré důkazní prostředky tak byly získány v součinnosti s žalobcem, který tak o nich měl plné povědomí. Na základě provedených důkazů přitom nevyšly najevo žádné nové skutečnosti ani nedošlo ke změně právního názoru, což jsou dle žalovaného jediné dva případy, kdy mu zákon (§ 115 odst. 2 daňového řádu) ukládá seznamovat daňový subjekt s výsledky dokazování. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že by žalobce vedl svou evidenci v souladu se zákonem o účetnictví, a poukázal na rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 19. 10. 2011, č. j. 4503/11-1500-200789, kterým byla žalobci za pochybení v účetnictví za rok 2009 uložena pokuta dle § 37 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o účetnictví“). Na toto rozhodnutí žalovaný odkázal i ve vztahu ke zjištěním učiněným ohledně oceňování zásob. Žalovaný dále odmítl, že by na vyjádření společnosti Daňový ateliér s. r. o. bylo možno nahlížet jako na znalecký posudek, neboť problematiku znalců upravuje zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“), přičemž z obecné úpravy postavení znalců je třeba vycházet i v řízení podle daňového řádu. Zdůraznil též, že dle ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) daňového řádu může správce daně ustanovit znalce pro případ, že povinnost provést důkaz znaleckým posudkem daňovému subjektu ukládá zákon, což ale nebyl tento případ. V závěru podotkl, že navzdory žalobním argumentům přezkoumal podané odvolání žalobce v plném rozsahu dle § 114 odst. 2 daňového řádu a odkázal na příslušné části odůvodnění svých rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žalob.

Žalobce ve své replice ze dne 5. 4. 2013 vyslovil svůj nesouhlas se závěry obsaženými ve vyjádření žalovaného a plně setrval na svých žalobních návrzích.

Z předloženého správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Dne 21. 4. 2010 zahájil finanční úřad u žalobce daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla mj. kontrola daně z příjmů právnických osob za rok 2007, 2008 a 2009. V souvislosti s prováděním kontroly převzal finanční úřad od žalobce faktury za uvedená období, z nichž zjistil, že ceny účtované ve fakturách neodpovídají cenám evidovaným v inventurních soupisech za rok 2008 a 2009. V návaznosti na tato zjištění se uskutečnila série ústních jednání s žalobcem, rovněž proběhla místní šetření v sídle žalobce, a to ve dnech 25. 3. 2011 a 9. 6. 2011.

Na základě poznatků získaných v průběhu provedených šetření finanční úřad shledal, že rozpory mezi cenami ve fakturách a inventurních soupisech mohou zakládat odpovědnost za správní delikt podle zákona o účetnictví, a proto paralelně s probíhající daňovou kontrolou zahájil správní řízení, které ukončil vydáním rozhodnutí ze dne 29. 6. 2011, č. j. 54179/11/027930202003, jímž shledal žalobce odpovědného za správní delikty podle § 37 odst. 1 písm. h) a i) zákona o účetnictví a uložil mu pokutu ve výši 80.000 Kč včetně náhrady nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí

odvolal, avšak finanční ředitelství svým rozhodnutím ze dne 19. 10. 2011, č. j. 4503/11-1500-200789, odvolání zamítlo a rozhodnutí o pokutě potvrdilo (dále jen „rozhodnutí finančního ředitelství o pokutě“).

V mezidobí finanční úřad pokračoval v provádění daňové kontroly. Shledal, že rozdíly mezi cenami zboží uvedenými ve fakturách a cenami vykazovanými v inventárních soupisech se promítly do údajů uvedených v daňových přiznáních žalobce k dani z příjmů za zúčtovací období 2008 a 2009, čímž došlo k odlišnému stanovení základu daně pro výpočet výsledné daně z příjmů právnických osob za rok 2008 a 2009, a tento rozdíl bylo třeba žalobci dodatečně doměřit. S tímto výsledkem kontrolního zjištění včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů finanční úřad dne 9. 8. 2011 seznámil žalobce a vyzval jej k vyjádření. Žalobce ve svých vyjádřeních ke kontrolním zjištěním trval na tom, že z jeho strany nedošlo ke zkreslení údajů o účetních záznamech, že neporušil žádné zákonné povinnosti týkající se inventarizace a že doměření daně neakceptuje. V doplňujícím podání ze dne 9. 9. 2011 žalobce připojil písemnost ze dne 5. 9. 2011 od společnosti Daňový ateliér s. r. o. nazvanou jako „stanovisko“. V tomto stanovisku se uvádí, že je právem daňového subjektu modifikovat své účetnictví tak, aby poskytovalo věrný obraz o jeho hospodaření, a že právě takto postupoval i žalobce, jemuž měsíční vykazování inventury neposkytovalo dostatečnou výpověď o dosažené marži, a proto byly na konci účetního období spotřeby zprůměrovány, což je pro představu žalobce o dosažené marži mnohem přehlednější a nijak to neodporuje zákonu (v zásadě tatáž úvaha je obsažena i v předcházejícím vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním). Dne 5. 4. 2012 došlo k projednání zprávy o daňové kontrole a k ukončení daňové kontroly a den následující finanční úřad přistoupil k vydání dodatečných platebních výměrů, kterými doměřil žalobci daň z příjmů za rok 2008 a 2009.

Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce dne 10. 5. 2012 samostatná odvolání, ve kterých shodně namítal, že finanční úřad nedostatečně zjistil skutečný stav veškerého majetku a závazků. Finanční ředitelství v průběhu odvolacího řízení prostřednictvím finančního úřadu (přípis ze dne 14. 11. 2012, č. j. 81271/12/027930202003) vyzvalo žalobce, aby k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení předložil svou vnitropodnikovou směrnici platnou pro rok 2008 a 2009 pro postup v rámci skladového hospodářství a inventarizace. Poté jej opět prostřednictvím finančního úřadu (přípis ze dne 19. 11. 2012, č. j. 81768/12/027930202003) vyzvalo, aby k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení předložil dokumentaci ke způsobu počítačového zpracování účetnictví, zejména skladové evidence pro zdaňovací období 2008 a 2009, dále ke zdokumentování vazeb mezi vlastním účetnictvím, skladovou evidencí a vystavenými fakturami a k doložení podkladů prokazujících způsob ocenění zásob v rámci skladové evidence (*pozn.: V žalobách jsou shora specifikované přípisy chybně uváděny s datem 4. 12. 2012*). Žalobce ve svém podání ze dne 4. 12. 2012 v reakci na obdržené výzvy uvedl, že veškeré požadované písemnosti byly z jeho strany předloženy již v průběhu daňové kontroly, kdy za tímto účelem finanční úřad uskutečnil u žalobce i místní šetření, které lze za účelem opětovného prokázání požadovaných skutečností provést opětovně i v rámci odvolacího řízení. Současně ale dodal, že tento postup považuje za porušení zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu a že zvažuje podání stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu, nicméně pokud správce daně přesto bude trvat na předložení požadovaných dokladů, žádá o sdělení termínu místního šetření. Dne 17. 12. 2012 přistoupilo finanční ředitelství k vydání rozhodnutí, kterými žalobcovo odvolání zamítlo a potvrdilo dodatečné platební výměry finančního úřadu. Obě tato rozhodnutí jsou nyní napadena žalobou.

S účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, přešla dosavadní působnost finančního ředitelství na žalovaného (§ 69

s. ř. s.). Zdejší soud proto v následujícím textu bude o právních závěrech napadených rozhodnutí a o postupu odvolacího orgánu hovořit jako o závěrech a postupu žalovaného, byť si je vědom, že při vydávání napadených rozhodnutí byl fakticky činný jiný orgán (finanční ředitelství).

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na žalobcem namítanou nicotnost napadených rozhodnutí. Z obsahu žalob není zřejmé, proč žalobce považuje napadená rozhodnutí za nicotná, nicméně k vadám způsobujícím nicotnost soud přihlíží i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 105 odst. 2 písm. a) až c) daňového řádu lze rozhodnutí vydané správcem daně lze považovat za nicotné ve třech případech: Pokud jej vydal správce daně, který k jeho vydání nebyl věcně příslušný [*písm. a)*], nebo trpí-li rozhodnutí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným [*písm. b)*], nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně [*písm. c)*]. V nyní projednávané věci však žádný z těchto případů nenastal. Obě napadená rozhodnutí vydalo finanční ředitelství, které dle tehdy účinné právní úpravy bylo orgánem věcně příslušným k přezkumu rozhodnutí vydaných finančními úřady, a stejně tak obě předcházející prvoinstanční rozhodnutí (dodatečné platební výměry) vydal finanční úřad coby orgán věcně příslušný k výkonu správy daní [*srov. § 9 písm. b) a c) ve vztahu k § 6 a § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 513/1990 Sb., o územních finančních orgánech, účinného do 31. 12. 2012*]. Žádné z napadených rozhodnutí není vydáno na základě jiného rozhodnutí, které by předtím bylo prohlášeno za nicotné. A konečně žádné z napadených rozhodnutí zcela evidentně nevykazuje vady takové intenzity, jež by je činily zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, pro které by soud musel vyslovit jejich nicotnost.

Soud se dále v mezích žalobních bodů zaměřil na přezkum zákonnosti napadených rozhodnutí:

Předně se nelze ztotožnit s námitkami žalobce brojícími proti nedostatečnému zohlednění stanoviska společnosti Daňový ateliér s. r. o. ze dne 5. 9. 2011. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že neodkazuje-li ustanovení § 95 daňového řádu na zákon o znalcích a tlumočnících a ani jinak nedefinuje pojem „znalec“, tak je na stanoviska poskytnutá odborníky z oblasti daní nutno nahlížet jako na znalecké posudky. Úprava postavení znalců zakotvená v zákoně o znalcích a tlumočnících platí pochopitelně i pro řízení podle daňového řádu. Výslovný odkaz na zákon o znalcích a tlumočnících či vlastní definici pojmu „znalec“ ostatně neobsahují ani jiné právní předpisy upravující dokazování znaleckým posudkem [*srov. např. § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů* (dále jen „o. s. ř.“); § 105 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů], přesto však při jejich aplikaci není pochyb o tom, že „znalcem“ se rozumí osoba vykonávající znaleckou činnost ve smyslu ustanovení zákona o znalcích a tlumočnících a že za „znalecký posudek“ je nutno považovat listinu mající náležitosti dle § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., kterou se provádí zákon o znalcích a tlumočnících. Stanovisko společnosti Daňový ateliér s. r. o. ze dne 5. 9. 2011 přitom znaky

znaleckého posudku ve smyslu shora uvedených předpisů v žádném případě nevykazuje. Tím samozřejmě nelze vyloučit, že by toto stanovisko nemohlo v řízení před správcem daně sloužit jako listinný důkaz. Soud však po zhlédnutí jeho obsahu musí konstatovat, že v předmětném stanovisku jsou řešeny pouze otázky ryze právní (konkrétně jak mohou podnikající subjekty vykazovat své účetnictví a proč způsob zvolený žalobcem nepředstavuje rozpor se zákonem). Smyslem předložení důkazních prostředků je ovšem objasnit otázky povahy skutkové (srov. § 93 a násl. daňového řádu), nikoliv otázky povahy právní. Na stanovisko společnosti Daňový ateliér s. r. o. proto nelze vůbec nahlížet jako na důkaz, ale toliko jako na doplnění žalobcovy právní argumentace učiněné ve vztahu k výsledkům kontrolního zjištění. Orgánům finanční správy proto nelze jakkoli vytýkat, že stanovisko společnosti Daňový ateliér s. r. o. neuznaly za relevantní důkazní prostředek. Navíc i z hlediska právní argumentace neobsahuje toto stanovisko víc než jen obecné konstatování názoru daňového poradce, které není opřeno o žádná ustanovení daňových právních předpisů, z nichž by bylo zřejmé, jak autor stanoviska ke svému závěru dospěl.

Rovněž nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení, že by žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by dal žalobci možnost vyjádřit se k důkazům provedeným v rámci odvolacího řízení. Z odůvodnění napadených rozhodnutí ani z údajů ve spise nevyplývá, že by žalovaný během odvolacího řízení vycházel z jiných skutečností než z těch, které již byly použity v řízení před finančním úřadem. Uvedl-li žalobce ve své odpovědi ze 4. 12. 2012, že žalovaným požadované podklady doložil již v rámci místního šetření konaného finančním úřadem a že žádá o sdělení termínu dalšího místního šetření, pak tento způsob vyjádření dle mínění soudu rozhodně nelze považovat za návrh na provedení nových důkazů či dokonce za doložení nových důkazních prostředků. Spíše zde vyjadřuje názor, že potřebné důkazy již byly předloženy v řízení před finančním úřadem. K tomu soud dodává, že na provedení místního šetření není právní nárok a je plně na uvážení správce daně, zda k vyhledání důkazních prostředků zvolí právě tento procesní institut (srov. § 80 odst. 1 věta první daňového řádu – „*správce daně může provádět místní šetření...*“). Ve vztahu k dané věci je současně nutno vzít v potaz, že žalovaný ve svých výzvách adresovaných žalobci prostřednictvím finančního úřadu (tj. výzvy ze dne 14. a 19. 11. 2012) žádal předložení takových podkladů, které by z hlediska skutečností rozhodných pro zjištění a stanovení daně byly pro žalobce zjevně příznivější. Pokud však žalobce tyto podklady sám nepředložil a navíc sdělil, že požadované podklady buďto nemá, nebo je předložil již v řízení na prvním stupni, pak soud považuje za zcela logické, že žalovaný nepovažoval za nezbytné provádět opakované místní šetření, v souvislosti s nímž vznikají daňovému subjektu či jiným osobám další povinnosti (srov. 82 daňového řádu). V souvislosti s tím nelze přehlédnout, že žalobce ve své odpovědi ze dne 4. 12. 2012 současně naznačil, že případné provedení místního šetření bude považovat za obtěžující (přesně tak si totiž soud vykládá jeho sdělení, že „*...Tento postup správce daně však daňový subjekt – odvolatel v rámci odvolacího řízení považuje za porušení zásady obsažené v ust. § 5 odst. 3 daňového řádu a zvažuje podání stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu.*“). S tím poněkud nekoresponduje skutečnost, že žalobce neprovedení místního šetření nyní žalovanému vytýká.

Důvodná není ani žalobní námitka týkající se dvojího postihu. Žalobou napadená rozhodnutí sice byla vydána na základě obdobných skutkových okolností jako rozhodnutí finančního ředitelství o pokutě, nicméně v obou případech je postihován jiný druh jednání: V prvním případě dochází k postihu za neodvedení daně, ve druhém případě jde o postih za chybně vedené účetnictví. Nejedná se tedy o porušení zásady *ne bis in idem*. Proti rozhodnutí finančního ředitelství o pokutě žaloba podána nebyla, proto soud nemůže přihlížet k tvrzením žalobce, že toto rozhodnutí považuje za nezákonné či nesprávné.

Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce o nedostatečném vypořádání jeho odvolacích námitek. Jak soud ověřil z obsahu spisu, výzva finančního úřadu k prokázání všech pořizovacích cen a zásob, kterou žalobce zmiňuje, je ze dne 6. 9.2011 (toto datum ostatně zmiňuje i žalobce ve svém odvolání na str. 7 pod bodem D; nicméně v žalobách toto datum již zamlčuje). Předmětná výzva tedy byla jednoznačně učiněna ještě před vydáním rozhodnutím finančního ředitelství o pokutě, které je ze dne 19. 10. 2011 (a dokonce ještě před vydáním jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí finančního úřadu, které je ze dne 29. 6. 2011). Není tudíž pravdou, že by tou dobou bylo již ukončeno řízení o správním deliktu podle zákona účetnictví, jak tvrdí žalobce. Finanční úřad tudíž v době vyhotovení výzvy ze dne 6. 9.2011 skutečně nemohl předpokládat, že pořizovací ceny na fakturách se budou lišit od cen zaznamenaných v inventarizačních soupisech, a těžko tedy mohl žalobce vyrozumět o tom, že na základě rozdílů mezi cenami v inventarizaci a ve fakturách bude vyvozovat dodatečnou daňovou povinnost. Přesně v tomto smyslu ostatně reagoval žalovaný v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

Pokud jde o druhou část této námítky, že žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí explicitně nevyjadřoval k tvrzení žalobce o možnosti daného způsobu jen za situace, posoudili správce daně veškeré faktury od počátku skladové evidence daňového subjektu, neboť jen tak lze zjistit skutečné pořizovací ceny veškerých skladovaných zásob, včetně záměny zboží, musí soud konstatovat, že žalovaný ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem vysvětlil, jakým způsobem je třeba postupovat při účtování o inventarizačním rozdílu a z jakých důvodů nevycházel pro účely výpočtu inventarizačního přebytku z ceny uvedené v inventarizačním soupise, ale z ceny pořizovací. Byť tedy žalovaný na příslušnou odvolací námitku nereaguje v části rozhodnutí, v níž se zabývá jednotlivými odvolacími námitkami, ale v částí předcházející považuje krajský soud tyto úvahy nacházející se na straně 2 – 3 jeho rozhodnutí ve vztahu k odvolací námitce za dostatečné a nepřisvědčuje žalobní námitce o nedostatečném vypořádání jeho odvolacích námitek.

S ohledem na výše uvedené okolnosti Krajský soud v Praze neshledal ani jednu z žalob za důvodnou, a proto obě zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová